

GÜNEŞ

Mehmet Zahit EREN

*kamaştı gözümün nuru
onun hüsnü cemalinden*

(Erzurumlu Emrah - *Bugün Ben Bir Güzel Gördüm*)

Güneş; âdeti üzere kaldırım kenarındaki unutmabeni, menekşe ve süsenlere dokunup karşı binadaki açık pencereye yüzünü dönmüştü.

Şair; haftalık ziyaretine renk katmak istediğinden arkadaşının evine sessizce girmiş, kübist resimleri andıran holdeki dağınıklığı biraz toparlamıştı. Ödenmemiş faturalara boğulan masayı kendine hazırlayıp günün ağıt buketini seçtikten sonra, yan kanepede ilham avına çıkan ressamı ürkütmek için “Güneşi evime sokan kim?” diyerek bağırdı. Yerde ressamın alnını andıran tahtalar biraz aydınlanmıştı.

– Ah sayın bay, daha putunuzu boyayacaksınız; bakın gece kabuğunu soyalı beri nice vakit oldu, bu kadar uyku kâfi değil mi efendim?

Ressam, efkârının rüyalarına devam ettiğini bildiğinden onu rahatsız etmemek adına titiz bir yavaşlıkla başını yastıktan kaldırdı ve epey düşündü. Yastığın uçlarından açılmış mavisinde fikirlerinin düzlüğünü gördükten sonra:

– Hoş geldiniz şair bey, gününüz aydın olsun sizin de. Farkındaysanız ben de bedenimden soyulmuştum, tekrar bu yaraya dönmek kolay değil, bunu çok iyi biliyor olmalısınız, dedi alaylı tebessümüyle. Neden sonra radyonun derdine dokundu. Antenin ucuna yansıyan parlaklık bir elemi söyleyecek olmanın rahatlığıydı.

“...di de saba makamındaki aksak eseri Alâaddin Yavaşca'nın yorumuyla dinliyoruz...”

Derunundan aldığı nefesle “Bilmemek bilmekten iyidir.” diyebildi şair fakat ciğerlerindeki hüznün sebepsiz çıkışlarından birine daha engel olmadı ne yazık ki. Bu, sessizliğin cılanmasına ve boşluğun genişlemesine katlanmak da demektir aynı zamanda. Ressam, şairin cevabıyla hüznün boy verdiği erguvanları zihninde mora hürleştirirse de hatasını telafi etmek ister gibi tebessümünü hızlıca gamzelerine gömdü ve yine uzun uzun düşündü. Böylelikle boş odalar mektebinin iki öğrencilik sınıfında zamanın hükmü, şairin hüzzamı ve ressamın sevincinin ölümüyle eşyaya evvelden sirayet etmiş ciddiyetin eline geçmişti.

“...Kimseyi gönlüm misali yakma Allah aşkına...”

Aksak eserin inceden girişi, yılgınlığı silkeleyip sanatyârlara -sanat ile kâr kelimesinin yan yana gelmesinden hiç hoşlanmıyorlardı- hayatlarını hatırlatmış; bu yüzden ciddiyet kapı menteşelerinde paslanıp kalorifer borularından usulca akarak varlığını daha da belirginleştirmişti. Aynı esnada şair, elindeki kitapla yerleştiği masasında kalemini öperek “ikimiz de ne uykudayız ne uyanık” dizelerinin altını çizdi; ressamısa tuvali karşısına almış, parmaklarının toplu tümseklerine bazı renkleri yedirmekle meşguldü.

Dünyanın en güzel aksaklığının Yavaşça'nın yârine “Sarı giyme, bir daha gül takma” ikazını müteakip “Ezelden aşınanım” diyerek uzaması, ressamın portrenin iki keleşine can bezemesini fazlasıyla kolaylaştırdı. Dilinde karıncalar varmış da onları incitmemek adına ağır ağır mırıldandığı “Dil harab-ı aşkınım sensin sebep berbadıma”nın sona ermesiyle keleşlerin üzerindeki ağaçlar da rüzgârın şişirdiği heybetli duruşuna sahipti artık. Sanat güneşinin gül döktüğü yolları hatırlatan sesindeki hasret, ağaçların yanından dalgaları neredeyse ressamın dizlerine vuracak denizlerin mavi bestesini biraz söndürse de bir kıydan ötekine köprü olan bahçenin kan koyusundan dudak kırmızısına seyreltiği yerleri yine bu sestten başka kimse hatırlatamazdı ona.

Yeşil ördeklerin daldığı keder, keleşlere kadar büyüyen çölün vahalarını bile kuruttuğundan ressam; gam depreminden kurtulmuş bir gamzedenin inleyen nağmelerini de duyunca -vaziyet hepten radyonun hâkimiyetine girecek korkusuyla- köşeli yalnızlığın derdini azaltmak için davrandı fakat feryat, çoktan çöldeki seyrek gamzeleri birbirine uzanacak kadar derinleştirmişti. Yine de ressam; normalde kaşların, tuvaldeyse ağaç ve keleşlerin arasında çukurlaşan mihrabın beyazından başka işi kalmadığından moralini bozmadı. Şairse hem kaleme gelmeyen kelimelerinden kurtulup nefes almak hem de çırpınışının nedenini öğrenmek istediğinden ressamın yanında

bitivermişti. Gökkuşığına dönmüş yüzünü ve elbiselerinin beyaz perdesiz hâlini görünce ressama:

– Neden fırça değil de parmaklarını kullanıyorsun? diye sordu. Biraz sessizlikten sonra ressam, hayalinde nicedir hapsettiği cümlelerin esaretine son verdi:

– Çünkü yalnız böyle dokunabiliyorum ona.

Şair; sözün nerede anlamsız kalacağını, nerede fazla kaçacağını ve nerede can yakacağını çok iyi bildiğinden, ressamın çaresiz bakan yüzüne dönüp uzun süre tek kelime dahi edemedi. Belki “Yalnız varlığına inanmak için ellerim sana dokunsun demek istiyorsun.” diyebilirdi ama zaten odaya keyfince kurulmuş ciddiyet; bu sefer de yalnızlığı kendine ortak eder, odayı tamamen yaşanmaz hâle getirirdi. “Günlerden Asaf Halet idi sayın bay.” diyebilirdi o yüzden şair ve bir suçlu gibi ezik, evden çıktı.

Şairin gidişini bile fark edemeyen ressam, karanlık çökene kadar mihrabı zorla tamamlayıp -odanın bir şekilde aydınlanması gerekiyordu- tuvali sayısız kere öptü. İmza atacağı yere “Güneş İçime Vuruyor” yazdı. O esnada boşluğun çağırıldığı cereyanla odanın tek penceresi sertçe kapandı.

Ertesi gün çiçekçi hanımefendinin âdeti, daha sarı penyesinin yenlerini sıyırıp unutmabenilere dokunacağı esnada, ayağına çarpan tabloyla bozuldu. Zaten yüzünü döndüğü kapalı pencerede de aceleyle yazılmış bir “Kiralık” yazısı asılıydı.